

Truyện ngắn Phan Khoa Nam

Vnthuquan.net, 2009.

Tâm

1.

Chạy đến vòng thứ 12 thì Tâm đã mệt nán thở, con Tô dường như cũng không muốn chạy nữa. Tâm dừng lại chỗ ghế đá đúng lúc ông già vừa ngược lên. Tâm gật đầu chào. Ông già xếp tờ báo lại:

- Chào cậu. Cậu mới tập thể dục ở đây phải không?

Tâm ngạc nhiên:

- Dạ. Mà sao bác biết ạ? Cháu vừa chuyển nhà đến khu này và mới chạy được vài ngày thôi.

Ông già tự hào:

- Sáng nào tôi cũng tập dưỡng sinh ở cái công viên này mà. Riết rồi quen mặt hết chứ sao. Mà nè, con chó cũng chạy thể dục theo cậu hả?

Tâm cười, dạ nho nhỏ, rồi kéo con Tô về phía mình, xoa xoa đầu nó.

- Ngộ hen - Ông già nhìn con Tô lom lom - Hồi đó giờ tui mới thấy chó chạy thể dục đó ghen. Ở đây người ta toàn dẫn chó đi ị không hà. Lạ thiệt!

Nói rồi ông già đứng dậy, mắt không rời con Tô:

- Thôi tui về đây.

Tâm nhìn theo bóng ông già. Cũng ngỡ ngợ. Mà ông già đúng là... già thiệt. Tâm thấy ông lắc đầu khi đi ngang một bụi cây. Nhìn kỹ mới thấy một đôi trai gái đang hôn nhau. Trời đất, mới 5g30 sáng. Bọn trẻ bây giờ bạo thiệt.

2.

Con Tô vẫy đuôi mừng rồi rít khi thấy Tâm về. Tao đi cả ngày, tối đến còn bù khúбет nhè, bỏ mày một mình hén Tô. Con Tô nhảy phóc lên người Tâm, giụi đầu như một đứa con nít rồi kêu ư ử vài tiếng. Con quỉ, làm như xa lâu lắm vậy. Tâm giả bộ hất đầu nó ra, xạo mày, để tao đi tắm cái coi. Con Tô xê ra, mặt bầy đặt buồn buồn làm Tâm phát cười phì.

Cũng tội nghiệp con Tô, từ hồi nhỏ xiu đến giờ nó cứ thui thủi một mình. Tâm xin nó từ ngoài quê đem vào khi nghe thằng bạn xui, mày chưa vợ con gì, ở một mình kiếm con gì mà nuôi cho đỡ buồn. Lúc đầu, Tâm lắc đầu nguầy nguậy. Cái thân tao còn lo chưa xong nữa là chó với mèo. Thời gian đâu mậy? Không lẽ tao đi làm rồi nhốt nó trong nhà suốt ngày được sao?

Nói thì nói vậy chứ khi nhìn thấy con Tô chạy ngủng ngoẵng bên mẹ nó, Tâm đã thấy thích rồi. Thằng bạn ôm con Tô đưa cho Tâm:

- Tao quí nó nhất trong đám chó này đó. Nhìn lanh lẹ ghê chưa!

Con Tô nằm tròn ửm trong tay Tâm, lông mượt, mắt ươn ướt, nhìn thương ời là thương.

Từ ngày có con Tô, Tâm thấy mình bận rộn hẳn. Cho nó ăn, tắm rửa, huấn luyện cho nó đi ị đúng chỗ, tập những trò tung hứng với nó cũng chiếm hết thời gian giải trí của Tâm rồi.

Thật ra Tâm có giải trí gì đâu. Qua 30 tuổi, tự nhiên Tâm thấy mình già. Bao nhiêu tự tin hồi trai trẻ bỗng chốc biến mất. Mà có cách nhau bao xa, chỉ vài năm ngắn ngủi. Ngoài công việc ra, Tâm thấy cái gì mình cũng ngờ ngợ. Ví dụ như vô quán, cắm cúi ngồi ăn một mình, ngược lên thấy thiên hạ ai cũng nhìn, thấy sao sao đó. Đi mua quần áo cũng vậy, mấy cô bán hàng cứ nhìn Tâm cười cười đầy ngụ ý. Rồi đi coi phim, rủ bạn không được, Tâm đi một mình. Vô rạp rồi Tâm mới thấy mình lố bịch giữa những đôi tình nhân đang chụm đầu cười rúc rích. Riết rồi Tâm thấy ngại hổng muốn đi đâu luôn.

Tâm cũng nghe nhiều người trong cơ quan xì xầm. Thời buổi thiệt quái dị. Ở tuổi Tâm, ra đường hay vào cơ quan, nghiêm túc đàng hoàng một chút thì mọi người cho là khó tính. Mà giỡn đùa chút xíu thì bị đánh giá là không đàng hoàng. Còn im ỉm, một mình, thế nào cũng bị nghi ngờ... về giới tính (!?). Càng nghĩ, càng muốn thu mình, càng thấy mình không giống ngày xưa... Cái thời mà Tâm đạp xe mòn đít chở Hân đi chơi, đi học. Xe đạp cà tàng, bụng đói meo vậy mà thấy cuộc sống vẫn tươi xanh, tình yêu vẫn tròn vành vạnh. Rồi Hân có chồng. Tâm day dứt. Ngươi ngoai, rồi cũng có tình yêu mới. Cũng chẳng đến đâu... Càng ngày Tâm càng thấy khó khăn hơn với cảm xúc và cơ hội với tình yêu vì thế cũng ít dần đi.

3.

Bạn đi công tác thành phố, ghé thăm. Nhìn con Tô phổng phao, chủ cũ của nó vỗ vai Tâm:

- Ê, thằng này đến tuổi sinh sản rồi ghen mày. Nhốt nó hoài trong nhà nó điên đó.

Tâm cười:

- Chứ biết làm sao bây giờ! Ở Sài Gòn này, thả nó ra đường là thành

“cày tơ” ngay.

- Hay mày trả nó về cho tao nuôi?

- Khùng hả mày, tao nuôi nó từ nhỏ đến giờ!

Bạn đùa:

- Thì mau kiếm cô nào về nuôi đi. Em gái tao ghen?

- Ủ!

- Mày nhớ ghen. Đừng để em tao chờ đó.

- Tết này về tao bỏ trâu cau luôn.

Bạn cười. Tâm cười. Con Tô tự nhiên cũng vẫy đuôi mừng vô duyên.

4.

Tiến bạn. Tâm chạy xe về trên con đường đông nghịt người. Tự dưng nhớ con Tô ghê gớm. Lát nữa về nhà, không có con Tô, không biết Tâm sẽ làm gì. Chắc sẽ bắn game Gun bound hoặc coi tivi, rồi đi ngủ. Chứ biết làm gì nữa! Mà quái đản thiệt, cả biển người thế này không nhớ, đi nhớ con Tô.

Truyện ngắn 976 chữ của PHAN KHOA NAM

Truyện ngắn

Một Cuộc Tình

Đôi khi, anh tự nhủ mình tất cả rồi sẽ qua, cũng sẽ nhạt nhòa theo năm tháng. Nhưng những buổi chiều thật buồn, anh một mình đạp xe qua những con phố quen, bỗng nhớ quay quắt đến em. Nhớ cuộc tình mà mình đã đi qua quá vội vàng. Rồi hối tiếc, ngậm ngùi, đắng cay... Giá như có một điều ước cho những cuộc tình đã chia xa...

Một ngày, anh đứng giữa bảng lảng sương trên cầu, nhìn phía xa xa mặt sông. Lòng trống rỗng mà tự hỏi mình nhớ gì ? Buổi chiều đất trời mọng ước sau bão, sau mưa và gió. Không biết bây giờ em đang làm gì ? Cuống quýt với những cua ngoai ngữ, vi tính hay đang bận rộn với một đứa học trò ngu ngơ nào đó ? Không biết rồi em có rảnh rang phút giây nào để rồi chợt nhớ đến anh không? Nhớ đến cuộc tình ngày cũ mà lần cuối cùng trong lá thư cho anh, em đã viết một bài “Haiku” thật buồn:

Thôi! Chiều ngập nắng say mềm hồn ước mem nỗi nhớ

Giọt nắng

Đắng từ thu xưa

Bài “haiku” cuối cùng em còn nhớ đến. Bài “haiku” thay lời chia tay mà anh chưa kịp hiểu điều gì xảy ra. Đến khi anh vỡ lẽ thì đã quá muộn màng. Sẽ chẳng bao giờ anh tìm lại được những ngày tháng cũ. Thôi, thì cứ giữ lại những ký ức xưa. Anh rồi trọn đời cũng chẳng quên được những điều đã ghi vào tiềm thức. Nhớ em quá!

Nhưng cuộc tình mình bây giờ chỉ còn là những câu “haiku” thật buồn thôi, phải không em?

Có nhiều đêm, khi trần trọc với một nỗi nhớ tràn qua mắt, môi, anh tự hỏi mình đã chia tay vì lẽ gì ?

Không một lầm lỗi.

Những lá thư vẫn đều đặn theo tháng ngày dẫu những lời yêu thương đã bớt nồng nàn hơn xưa. Trách làm sao được khi những con chữ không phải bao giờ cũng tải hết được những điều mình muốn nói. Chúng mình lại quá xa nhau...

Chia tay...

Những câu “haiku” em viết cho anh buồn thổn thức.

Anh chẳng thể nào trách em được mà càng thấy thương em hơn.

Thương thật nhiều!

Anh thương em những buổi tối thứ bảy cô đơn, chỉ biết vui với những niềm vui vô hồn từ những lá thư anh gửi. Anh hiểu em buồn đến chừng nào. Người ta yêu nhau, thông dong cùng phở xá. Hẹn hò, chờ đợi và vui vẻ với nhau. Còn chúng mình chỉ yêu nhau bằng tâm cảm.

Anh hiểu em, những lúc gục ngã cần một lời an ủi, một cái nắm tay ân cần cũng chẳng có anh bên em. Hay chỉ giản dị như bao người khác, có anh bên em để em được vùi vãnh được nũng nịu ngã đầu vào vai anh; được anh vuốt mái tóc mềm đang lả lơi cùng gió.

Tất cả đối với em chỉ là điều tưởng tượng và dường như chẳng bao giờ có thật trên đời này. Để rồi, cuối cùng thì cũng chia xa.

...Rồi cuộc tình thì cũng tan như những đám sương mù một ngày hừng nắng. Một cuộc tình quá vội. Cuộc tình mà ai cũng ghi dấu trong mình những điều suốt cuộc đời chẳng bao giờ quên. Để rồi chiều nay, anh - lòng ráo hoảnh, đứng trên cầu nhìn mặt sông phía xa xa, bàng lãng sương mà vẫn chẳng hiểu mình chia tay vì lẽ gì ? Chỉ có những câu “haiku” buồn, thổn thức cho một cuộc tình đã lên đèn...

Phan Khoa Nam

Nguồn: Thờì áo trắng

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA